

[Finansministeren.]

sin konstatering af stillingen, som den var i 1946, da denne lov første gang var til behandling. Et flertal af partierne her i salen havde den opfattelse, at løsningen skulle ske således, som lovforslaget dengang var udformet; dette flertal har stadigvæk — det går jeg ud fra er en selvfølge — den samme opfattelse, og derfor har jeg følt mig forpligtet til — i konsekvens heraf — på regeringens vegne at forelægge forslaget i den samme form.

Det ærede medlem hr. Lau spurgte, hvordan tallene stiller sig. Det ligger således, at der til staten i tiden fra 1945—46 til 1948—49 til ultimo november er indgået 281 921 603 kr. 89 øre — for at tage det hele med —, og deraf er 203 819 574 kr. 60 øre overført til reguleringskonto efter de regler, der er fastlagt. — Til den fælleskommunale udligningsfond er i samme periode indgået 48 616 239 kr. 39 øre, og deraf er overført til reguleringskonto 33 987 693 kr. 63 øre.

Jeg tror hermed at have tilfredsstillet det ærede medlems ønske om oplysning om tallene. Sammenligningen mellem drømmen om, hvad der kunne være indkommet, og det faktisk indkomne tror jeg det ærede medlem trods alt selv vil være i stand til at foretage.

Jeg takker de ærede ordførere for deres tilslutning til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 70 af 27. februar 1946 om anvendelsen af de beløb, der tilfalder kommunerne som efterbetaling af for lidt erlagt kommuneskat m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3869; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2568).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kai Jensen: Det her foreliggende lovforslag om anvendelsen af de beløb, som tilfalder kommunerne efter formueopgørelsen pr. 23. juli 1945, kan jeg på mit partis vegne anbefale til forlængelse for finansåret 1949—50.

Skulle jeg gøre en enkelt bemærkning til den højtærede indenrigsministers forelæggelse, skulle det være den, at jeg ikke er helt sikker på, om man burde frigive beløbene efter 1. april i år pø om pø; måske skulle man hensætte hele beløbet under kontrol på en konto, således at pengene kun kunne komme til anvendelse i tilfælde, hvor kommunernes garantforpligtelser overfor boligbyggeriet måtte blive effektive. Det er vel således, at man både kan og må håbe, at et prisfald vil indtræde, og hvis det skulle komme, vil disse garantforpligtelser blive katastrofale for mange kommuner. Hvis man derfor havde en sådan fond til imødegåelse af effektive garantier, ville kommunerne i nogen grad kunne inddække sig.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

N. Chr. Christensen: Det hedder i bemærkningerne til lovforslaget, at samtykke til midlernes frigivelse ikke vil kunne forventes før efter 1. april 1949, og at frigivelsen da må ske i det tempo og i det omfang, som kan forenes med de til den tid rådende beskæftigelsesmæssige og pengepolitiske forhold. Der tales endvidere om ensartede regler for båndlæggelse uden hensyn til, om efterbetalingen er sluttet før eller efter 1. april 1949. Den højtærede indenrigsminister har i sin forelæggelse dels undskyldt forlængelsen for et år med, at skattesagerne ikke er afsluttede — og det må man jo tage til efterretning, selvom man ikke kan frigøre sig for den tanke, at de år, der har været til rådighed, burde have været tilstrækkelige; det har de altså ikke været —, og dels har ministeren kredset om de båndlagte midler med en bemærkning gående ud på, at man på ingen måde skal være afskåret fra så småt at begynde på en frigivelse af de båndlagte midler pr. 1. april. I den anledning bebuder den højtærede minister en forhandling med de pågældende kommunale organisationer.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det henholdende i ordvalget, som finder udtryk i ordene „på ingen måde afskåret fra“ og „så småt begynde med“ o. s. v., bekymrer mig en del. Resultatet bliver sikkert, at frigivelsen af de mange rare millioner, som ved årets udgang anslås til 100 mill. kr., ved næste års udgang yderligere 25 mill. kr., vil trække i langdrag. Når man nu ved, at mange kommuner står overfor eller har påbegyndt store arbejder, især skolebyggeri, opførelse af aldersrenteboliger, bygninger til forebyggende sociale foranstaltninger såsom vuggestuer og fritidshjem, så burde forlængelsesloven ikke have været en afskrift af